

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενηντα πέντε,
τὸ Κουδέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὁ κ τ ῶ φ ρ ᾶ γ κ α εἶ ν α ι μ ὁ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέ κ α φ ρ ᾶ γ κ α κ αὶ ' σ τ ὸ χ ἔ ρ ι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ Μαῖου δεκάτη καὶ τρίτη,
ἓνα κι' ἄλλο μπουλιάζεται σπῆτι

Δώδεκα καὶ πεντακόσα
καὶ Βουλὴ Κορδονιώσα.

**Κατ' ἄλλων ἐντολὴν ὁ Φαδουλῆς
τὴν ἑναρξιν κηρύττει τῆς Βουλῆς.**

Κορδωμένους σὰς κυττάζω μὲ μιὰ πόζ' ἀρχαίου Δόγη,
Βουλευταὶ Κορδονικοί,
κι' εἰς μεγάλας περιστάσεις καὶ μεγάλοι πρέπουν λόγοι
κι' εἶδος ἀλληγορικοί.

Ἦμουν ἑτοιμος νὰ φύγω 'στὴν γνωστὴ Μαδαγασκάρη,
ἀλλ' ὁ μέγας κύριός μοι, ποῦ τρισόλβιος ζευκάρει,
μοῦπε τοῦτο τὸ ταξειίδι ἐπ' ὀλίγον ν' ἀναβάλω
κι' ἄντ' αὐτοῦ νάλθῶ 'στὸ βῆμα κι' ἓνα λόγον νὰ σὰς βγάλω.

Ὡς ἀρχὴ λοιπὸν τοῦ λόγου ἅς ἡχήσῃ μιὰ φωνάρα :
«χαῖρε χαῖρε, Κορδονάρα...
Κορδονάρα τῶνομά σου
καὶ γλυκὸ τὸ φίλημά σου.»

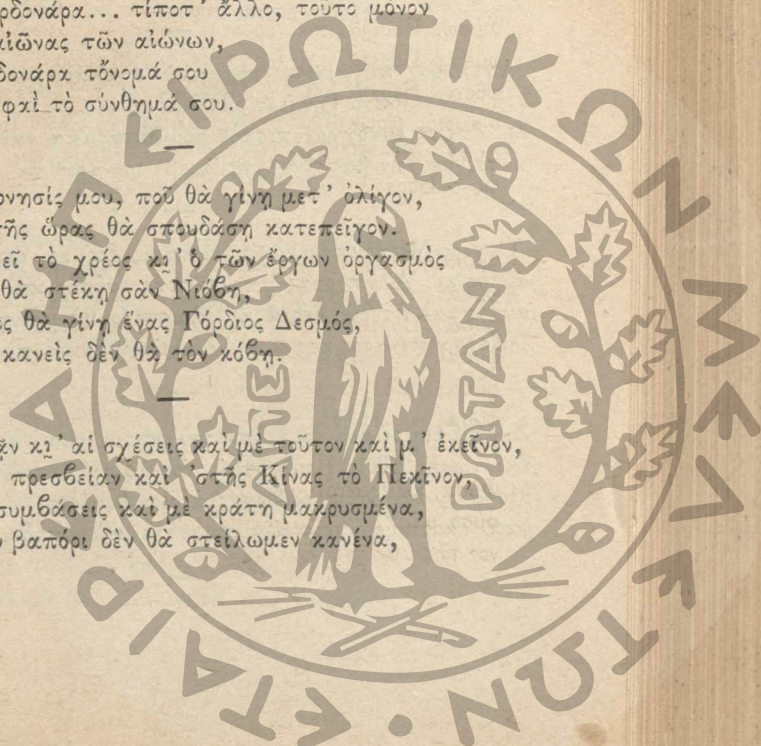
Μὲ χαρὰν μεγάλην βλέπω καὶ 'δικήν μου καὶ τῆς χώρας
τὸ κοπάδι τῆς Θεόδωρας.
Βαί βαί, 'πῆρε δρόμο κι' ὅ,τι 'βρίσκει τὸ σαρόνει
κι' ὁ τσοπάνης καμαρόνει.

Καὶ τεντόνουν Κορδονάκια
καὶ βελάζουν λαγιαρνάκια,
καὶ γεμίζουν καρδαρίτσαις
καὶ γκαρίζουν γαϊδουρίτσαις.

Κορδονάρα, Κορδονάρα... τίποτ' ἄλλο, τοῦτο μόνον
εἰς αἰῶνας τῶν αἰώνων,
Κορδονάρα τῶνομά σου
καὶ φάι τὸ σύνθημά σου.

Ἡ σοφὴ Κυβέρνησίς μου, ποῦ θὰ γίνῃ μετ' ὀλίγον,
κάθε ζήτημα τῆς ὥρας θὰ σφαιδάσῃ κατεπείγον.
Ὅπου τὴν καλεῖ τὸ χρέος κι' ὁ τῶν ἔργων ὀργανισμός
δὲν θὰ στέκῃ σὰν Νιόβη,
κι' ὁ Κορδονάρος θὰ γίνῃ ἓνας Γόρδιος Δεσμός,
ποῦ κανεὶς δὲν θὰ τὸν κόβῃ.

Σὰν Κορδόνι πᾶν κι' αἱ σχέσεις καὶ με τοῦτον καὶ μ' ἐκείνον,
θὰ συστήσωμεν πρεσβεῖαν καὶ 'στῆς Κίνας τὸ Πεκίνον,
θὰ συνάψωμεν συμβάσεις καὶ με κράτη μακρυσμένα,
μὰ 'στὸ Κίελον βαπόρι δὲν θὰ στείλωμεν κανένα,

ἐπειδὴ κι' ὑπάρχει φόβος μὴ καμπόσοι γιὰ γεινάτι
τὸ κρατήσουν ἀμανάτι.

Μὲ χαρὰν ἐπίσης βλέπω καὶ ξερός ἀπὸ τὰ γέλοια
πῶς πατέρες μας ἐβγήκαν καὶ τὰ μούστακα μουρέλια,
κι' ὁ καθεὶς σταυροκοπεῖται εἰκοσάκις τῆς ἡμέρας
ὅταν τὰ παιδιὰ κυττάζῃ πρὸ μεγάλ' ἀπ' τοὺς πατέρας.

Μὲ χαρὰν ἐπίσης βλέπω πῶς θὰ λείψῃ κάθε κλάψα,
πῶς καὶ πάλιν τὸν Ἀθέρωφ τὸν ἐθάλαμε 'στὴν κάψα,
καὶ τὸ Στάδιον ἀγώνων καὶ τροπαίων κλασικῶν
ἀπὸ μάρμαρον θὰ γίνῃ καθαρῶς Πεντελικόν.

Κι' ἴσως πλέον ἐκεῖ πέρα μὲς 'στοὺς μῆνας τῶν καυμάτων
κι' ἡ Βουλὴ συνεδριάξῃ περὶ τῶσων ζητημάτων,
καὶ 'στὰς ἑδρας ξαπλωμένοι τὰς λευκάς καὶ μαρμαρίνους
θὰ δροσίζετ' ἐπ' ὀλίγον τῶν ἐδρῶν σας τὰς καμίνους,
καὶ θὰ λέγετ' εὐφροσύνως :

«τρισμακάριος ἐκεῖνος,
ποῦ τὸ τίμιόν του χρῆμα ἐσπατάλησεν ἄδρὸν
πρὸς ἀνάπαυσιν καὶ δρόσον τῶν μεγάλων μας ἐδρῶν.»

Κι' ἡ Βλογιὰ μανθάνω χαίρων πῶς θερίζει κατ' αὐτὰς
καὶ προτρέπω φιλοστόργως τοὺς κυρίους Βουλευτάς
γιὰ βατσίνα νὰ προστρέξουν ἄρον ἄρον κι' ἐν σπουδῇ
πρὶν τοὺς ρίξουν μὲς 'στὸ κάρρο καὶ τοὺς πᾶνε 'στὸ Γουδί.

Καὶ θάναι κατὶ φοβερὸν
εἰς ἓνα κρίσιμον καιρὸν
εὐδαιμονίας περισσῆς
νὰ κακχωρώσετε καὶ σεῖς
μὲ μούτρα βλογισμένα
κι' ὅλα νὰ πᾶν χαμένα.

Μόνον ποῦ τὸ φαντάζομαι φρύαττω καὶ ριγῶ
καὶ τρεῖς φορὰς ὡς σήμερα μπολιάστηκα κι' ἐγώ,
ἀλλὰ μὲ φρίκην ἔμαθε κι' ὁ Περικλῆτος κι' ὅλοι
πῶς καὶ τὴν τρίτη τὴν φορὰ δὲν ἔπιασε τὸ μπόλι.

Ἀγγελιῶν πηγαίνετε πρὸς μίαν ἀγγελάδα,
ὅπου τὴν λέν Ἑλλάδα,
κι' ὅποιος εὐτύχησε πιστὸς τοῦ Μπαρμπά νὰ χρυσθῇ
αὐτὸς μὲ τὴν βατσίνα τῆς ἄς βατσιναρισθῇ.

Ὁ γέρο Μπαρμπας καρτερεῖ περιδοξὸς κι' ὠραίος,
αὐτὸς κι' Ἀλμπέρτης μπολιάστης, αὐτὸς καὶ Δευτεραῖος,
αὐτὸς καὶ πτέρυξ δεξιὰ κι' ἀριστερά θὰ μείνῃ,
ὁ Δεληγιάνναρος κερνᾷ κι' ὁ Δεληγιάννης πίνει.

Συμβιβασμοὶ καὶ τὰ λοιπὰ τελειοῦν μετ' ὀλίγον,
καὶ τῶρα, φίλοι Βουλευταί, τὸν λόγον καταλήγων
κισθάνομαι 'στοὺς ρῶθωνας ἀέριον θειῶδες,
ὅπου σκορπίζουν μερικῶν φουστανελάδων πόδες.

Ἄλλ' ὅσον χαίρω δι' αὐτοὺς, τόση μὲ πιάνει λύπη
ὅταν ἰδῶ περίεργος πῶς ὁ Τρικρούνης λείπει,
καὶ βλέπων τὸν Σιμόπουλον, τοῦ Λόρδου τὸ καμάρι,
ὅτι τὴν ἑδραν τὴν κενὴν δακρύζων τὴν φερμάρει,
μαζὶ του συμπονῶ

καὶ μὲ τὸν Οὐίργιλιον ἀμέσως συμφωνῶ,
ποῦ γράφει τὸ πασίγνωστον ἐκ τῶν ἀποφθεγμάτων,
ἦγουν πῶς εἶναι καὶ δάκρυα πραγμάτων.

Βεβαίως θὰ γνωρίζετε, Κορδονοβουληφόροι,
ὁ πρῶν παντοδύναμος πῶς 'μπήκε 'στὸ βαπόρι
καὶ δίχως οἶκτον ἄφησε τὴν μακαρίαν χώραν,
κι' ἴσως αὐτὴν τὴν ὥραν
μακρὰν τῆς λαύρας τῆς πολλῆς τοῦ τόπου τοῦ μουρλούνη
'στῆς Ἑσπερίας τὰ λουτρά κορμὶ βυσάνων λούζει,
ἐνῷ τὸν Κορδονάραρον ἰδρῶς τὸν περιρρέει
κι' ἀμέτρητα τὸν ἐξαντλοῦν καθήκοντα καὶ χρέη.

Ἐμπρὸς 'στὴν ἑδραν τὴν κενὴν πενθίμως σιωπῶ...
ἀλλ' ὅμως ἐλθισμένησα 'στὸν λόγον μου νὰ 'πῶ
πῶς συμπαθοῦντες ἕκαστον διψῶντα καὶ πεινῶντα
ἴσως νὰ καταργήσωμεν κι' ἐκεῖνα τὰ προσόντα,
ἴσως νὰ καταργήσωμεν καὶ τὴν Ἀστυνομίαν,
ἀλλ' ἴσως καὶ κατάργησιν δὲν κάμωμεν καμμιά.

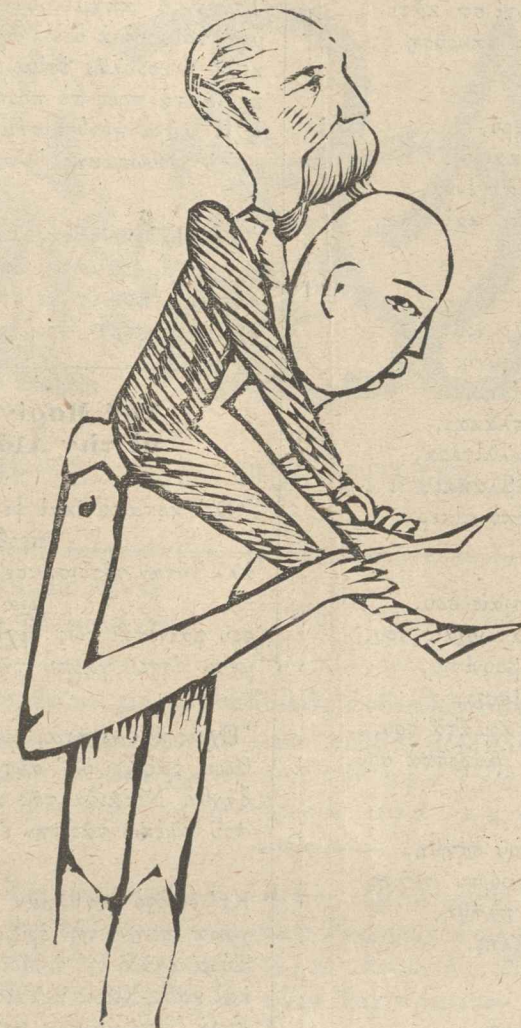
Τὸ τί 'στὸ μέλλον θὰ συμβῇ μόν' ὁ καιρὸς τὸ ξέρει
καὶ πάντα θὰ φερώμεθα καθὼς τὸ μένει φέρον φέρει,
καὶ νῦν ἐκ μέρους τῆς Αὐλῆς
ἀπὸ τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς
εἰς τὸν Κορδοναρούμπαρον ἀνακραυγάζων ζήτη
τῆς χάθρας τῆς Ρωμαϊκῆς τὴν ἐναρξιν κηρύττω.

Περιπλανήσεις σκοτεινὰ τοῦ Φασουλῆ τοῦ κουνεγέ.

(Εἶναι βαθεῖα μεσάνυχτα, κι' ὁ Φασουλῆς μονάχος
κατέρχεται 'στὸν Πειραιᾶ μὲ ποδηλάτου τάχος,
κι' ἐνῷ κοιμῶντ' ἐνόργα καὶ ἀνόργα καὶ πάντα
τοῦ Καράϊσκου προσφωνεῖ τὸν νέον ἀνδριάντα.)

Φ. — Γονατιστὸς σὲ προσκυνῶ, μεγάλε Καράϊσκο,
καὶ τέτοιαν ὥρα θάρχωμαι μονάχος νὰ σὲ 'βρίσκω.
Τώρα ποῦ σκότος ἄγιον καὶ σιγῆς μὰς σκέπει,
ποῦ διώχνει τὰ φαντάσματα φωνῇ τοῦ πετεινοῦ,
κανεὶς νεκρὸς ἢ ζωντανὸς δὲν θέλω νὰ μὲ βλέπῃ
παρὰ σὺ μόνον, Στρατηγέ, καὶ τᾶστρα τοῦρανοῦ.

Γιὰ σένα, ποῦ τὰ χέρια σου πρὸς τὸ κενὸν ἀνοίγεις,
ἐτόνισε διθύραμβον ὁ ποιητὴς Στρατηγῆς,
κι' ἀνέμνησε τὰ κάλλιστα τῶν ἀνδραγαθημάτων
ἐν μέσῳ πλήθους καὶ βοῆς καὶ χειροκροτημάτων,
κι' ὅποταν σ' ἀπεκάλυψεν ὁ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων
τὴν κεφαλὴν του κλίνων,
πιστεύω, ἀνεφώνησε 'στῶν θεατῶν τὰ σμήνη,
πῶς ἡ μεγάλη μνήμη σου παντοτεινὴ θὰ μείνῃ.

Καθβαλᾷ τὸν Φασουλῆ
κι' ἴσα μέσα 'στὴ Βουλῇ.

Κι' αὐτὸ ποῦ σοῦπε, Στρατηγέ, μικρὸν δὲν εἶναι ρῆμα...
τώρα ποῦ κάθε φλάμπουρο δὲν μὲνει παρὰ θρύμμα
πολλὰ δὲν πρέπει νὰ ζητῆς, ἀρματαὼι καὶ κλέφτη...
κι' ἂν μόνον σ' ἐνθυμούμεθα παραπολὺ σοῦ πέφτει.

Σὲ βεβαίως δὲ κι' ἐγώ, ὑπήκοος Αὐτοῦ,
πῶς μ' ὅλους τοὺς θριάμβους σου, ποῦ μὰς θαμβοῦν χρυσαῖ,
ἐν κλήπῃ σου κατέβαινε νὰ βάλῃς Βουλευτοῦ
χωρὶς Κορδοναρούμπαρος νὰ λέγῃσαι καὶ σὺ,
ὁπποῦ νὰ πάῃ γόνα.

Γονατιστὸς σὲ προσκυνῶ, Στρατάρχῃ δοξασιμένε,
κι' ἂν ὁ Στρατάρχης ὁ σωστὸς δὲν εἴσαι καθὼς λένε,
ἀλλ' ἓνας τύπος γενικὸς κι' ἐξιδανικευμένος,
ἀπεικονίζων τὸ κλεινὸν τῶν πολεμάρχων γένος,
πρέπει κρυφὸ καμάρι σου νὰ τώχῃς, καπετάνε,
ἐποὶ τοιοῦτος ἀνδριάς εἰς τὸν ὀμῶ σου θάναι,
κι' αὐτὸς ποῦ θάρχεται καφῆ νὰ πίνῃ 'στοῦ Τσελέπη
τὴν ἐξαλλὸν σου προτομὴν ἀντίκρου τοῦ θὰ βλέπῃ.

Ὅποιος κι' ἂν εἴσαι, 'στὰ 'ψηλὰ τὰ μάτια μὴ γυρᾷς,
ἐκ τῆς εὐγνωμοσύνης μας ποτὲ δὲν θὰ γλυτώσῃς,
κι' εὐχάριστα τὴν ὥρα σου, Στρατάρχα, θὰ περνᾷς
μὲ κάρρα, μὲ βυρκαρηδες, κι' ἐμπῶρον ἐκφορτώσεις.

Τὰ λαμπερὰ τὰ μάτια σου 'στὰ χαμηλὰ νὰ ρίχνῃς
κι' οὐροδογῆς σ' ἐβάλαν ἀντίκρου σου νὰ δείχνῃς,
ὥσάν νὰ λές 'στοὺς θαυμαστάς τῆς γῆς τῶν Παρθενῶνων :
αἶδου τὸ μέγα τρόπατον τῶν νέων ἀπογόνων.»

Ἀλλὰ κι' ἐκεῖ 'στὸ Φάληρο, 'στὸ μέρος ποῦ κοιμάσαι,
μεγάλως ἐκτιμᾷσαι,
κι' ἐκεῖ γιὰ μόνος λίθῃς 'στοῦ τάφου σου τὸ χῶμα
πολλῆς κοπρίας βρώμα.

Γιὰ τῶν συγχρόνων τὰς τιμὰς συχνὰ σὰς μακαρίζω,
κι' ὅπου κοπρώνος ἄρωμα μού σταματᾷ τὸ βῆμα
ἐσφραίνομαι τὸν μύστον του καὶ μόνος ψιθυρίζω :
αἶδω κοντὰ γιὰ σίγουρα προγόνου θάναι μνήμα.»

Ἀτένισε, Στρατάρχα μου, κι' ἐμένα τὸν σακκάτη,
καὶ μουντζώσε με, φτύσε με, καὶ μάθα μου τὸ μούσι.

καὶ μιὰ στιγμή χαμήλωσε νὰ 'πῶ 'στ' αὐτί σου κάτι
μέσα 'στὸ σκότος τῆς νυκτὸς ψυχὴ νὰ μὴν τάκουσῃ.

Μακάρι, γυιὲ Καλογρηᾶς καὶ φύτρο φλογερό,
κι' ὅλαις μας ἡ καλόγηραις σὲ τοῦτον τὸν καιρὸ
τὴν παρθενιά των νᾶχαναν καὶ νᾶκαναν μιὰ γέννα,
φθάνει 'στὸν κόσμῳ νᾶβγαζαν ἀνθρώπους σάν καὶ σένα.

Ὡς φωτεινὸν μετέωρον κατέβα τοῦρανοῦ
μὲ τὴν μεγάλη σου καρδιά καὶ τὸν μεγάλο νοῦ.
Τοσαύτη πίστις αὐστηρὰ τῆς νέας Ρωμοσύνης
πρὸς τήρησιν πανάμωμον τῆς ἐντολῆς ἐκείνης,
ἥτις ἐβδόμη γράφεται 'στοῦ Μωϋσῆ τὰς πλάκας,
ἄφησε στεῖρα νὰ διχθοῦν τὰ χρόνια τὰ καλλίτερα,
κι' ἡ γῆ μας παραπλήθυνε ἀπὸ νομίμους βλάκας,
ποῦχουν κεφάλια καὶ καρδιάς γεμάταις ἀπὸ πίτερα.

Ἄς κυματίσουν γύρω μας χιονάταις φορεσιαῖς σου,
ξύπνα τὴν νύκτα τὴν βουβὴ μὲ τῆς ἀρματοσιαῖς σου,
κι' ἄς ἀκουσθῇ διαβολικὸ τὸ σκῶμμα τὸ βουνίσιο,
ποῦ μέσ' ἀπὸ τὰ χεῖλη σου ξεχείλιζε περισσίο,
ὄπλο καὶ τοῦτο ζηλευτὸ μὲς 'στ' ἄλλα τάρματά σου,
καὶ χύνε το φαρμακερὸ σ' ὅποιον σταθῇ 'μπροστά σου.

Δεῖξε μας 'λίγο, Στρατηγέ, τὰ λάσιά σου στήθη,
ἀλλ' ὄχι... λέγουν 'στὴν ὁρμὴν τροπαιοφόρου πάλης
πῶς ἔδειξες τὰ 'πίσω σου πρὸς νικηθέντα πλήθη,
δείγμα περιφρονήσεως καὶ σιχασιᾶς μεγάλης.

Μόνον αὐτὸ τὸ κίνημα ταιριάζει καὶ σ' ἐμᾶς,
μὰ καὶ μὲ τοῦτο, Στρατηγέ, θαρρῶ πῶς μᾶς τιμᾶς.
Τοιαύτη περιφρόνησις πολυτελὲς δὲν πρέπει
'στὰ νόμιμα γεννήματα κι' ἐμὲ τὸ βακτηρίδιον,
καὶ τώρα πρὸς τὸν καφενὲ πηγαίνω τοῦ Τσελεπῆ
γιὰ νὰ καπνίσω, Στρατηγέ, κανένα γουργουλιδιον.

***Ἦλθε τέλος... νάτος νάτος τῶν Πατρῶν ὁ Κορδονάτος.**

Οὔρρη, παιδιά, 'στὸν νικητὴν, εὐοὶ 'στὸν Ἀχιλλέα,
καὶ 'στὸν ὑπο-Κορδόναρον τῆς Πάτρας Βασιλέα.
Γι' αὐτὸν φιλιὰ τοῦ Θεοδωρῆ καὶ λόγοι 'στὸ μπαλκόνι,
κι' ἀδιέκοπτο ξεφωνητὸ Κορδόνι καὶ Κορδόνι
πρωτευουσιάνων εὐτυχῶν ταῦτι κατὰσπαράζει
καὶ «μπᾶ ποῦ νὰ λυσσάξετε» ὁ Φασουλῆς φωνάζει.

Καὶ μὲς 'στῶν λόγων κι' ἀσπασμῶν τὴν βράσιν καὶ τὴν γύ
τῆς Ἰλιάδος μιμηθεῖς τὸν ἱερέα Χρῦσην,
'στὸν ἀργυρότριχ' ἀρχηγὸν τοιαῦτα φλυαρεῖ :
«Κλυθι μεν, ἀργυρότριχε καὶ μπάμπρα Θεοδωρῆ,
ὃς ἀμφιθέθηκας χρυσοῦν τῆς Κορδονάρας ἄρμα,
καὶ ὃς χαρτοφυλάκιον 'στῶν Πατρῶν τὸ χάρμα,
γιατὶ κι' αὐτὸ 'στὰς ἐκλογὰς 'τακώθη μὲ τὸν Θάνο
κι' ἔρεψε γιὰ χατῆρι σου καὶ μὲ τὸ παραπάνω,»

Τοῦτον δ' ἀπαμειβόμενος ὁ Κορδονᾶς Ἀπόλλων
μιὰ τσιμουδιά δὲν ἔβγαλε πρὸς ἀπορίαν ὄλων,
κι' ὁ Φασουλῆς ἐσίμωσε μὲ σχῆμα ταπεινόν
κι' αὐτὰ πρὸς τὸ προπύργιον λαλεῖ τῶν Πατρῶν :
«Ἡ μέγα πένθος σήμερον τοὺς Ἀχαιοὺς ἰκάνει
κι' ὁ Θεοδωράκης Ὑπουργὸς σὲ κάνει δὲν σὲ κάνει.»

Ὁ δὲ Γεροκωστόπουλος 'στὸν Φασουλῆν προσέφη
γεμάτος ἀπὸ κέφι :
«ὁποῖον ἔπος ἔφυγε σαπρῶν ὀδόντων ἔρκος ;»
κι' ἀνετινάχθη τρομερὸς ὁ μαλλιαρὸς τοῦ σθέρκος.

Τοῦ Μαρίνου Βαλλιάνου δευτέρου μὲ τὴν Λιόλια τοῦ Δούμα τοῦ Γιάννη

Ὅλ' ἄστατα καὶ ψεύτικα μὲς 'στὸν ντουναῖ τὸν πλάνη,
προβλήματα καὶ γρίφοι,
ἀλλ' ὅταν τέτοιος τσελεπῆς, γαμπρὸς σάν τὸν Βαλλιάνη,
μιὰ τέτοια πάρη νύφη,
σοῦ φαίνεται πῶς ἔρχεται μὲ κάτασπρα φτερά
μέσα 'στοῦ γάμου τῆς χαραῖς ἀληθινῇ χαρᾷ.

Ἐχεις καὶ νειάτα, κύρ γαμπρέ, καὶ νοῦ γερό καὶ βόλια,
ὅμως τᾶξίζει ὅλ' αὐτὰ μιὰ κόρη σάν τὴν Λιόλια,
ξυλὴ Νεράϊδα τῆς αὐγῆς 'στὸ νυμφικὸ μεταξί,
ποῦ βλέπωντάς την ἔλεγες πῶς τώρα θὰ πετάξῃ.

Κι' οἱ δὴ σταθῆκαν τυχεροί, κι' ὁ τσελεπῆς κι' ἡ νύφη
χαρὰ 'στὴν τὴν ἐρίφισα, χαρὰ 'στον τὸν ἐρίφη.
Τόσα καλὰ κι' ἡ Μοῖρα των χαρούμενη τοὺς γράφει
καὶ κάθε Χάρις κελαιδεῖ μὲς 'στὴ χρυσῇ φωλιᾷ τῆς :
«γιαὶ 'δέτε γάμους καὶ παστούς, γιὰ 'δέτε καὶ χρυσάφι,
τόχει 'στῆς κάσσαις ὁ γαμπρὸς κι' ἡ νύφη 'στὰ μαλλιά τῆς»

Ραίνω τὸ ζεῦγος, ποῦφυγε γοργόφτερο 'στὰ ξένα,
τοῦ Μᾶη τριαντάφυλλα μὲς 'στὴ δροσιὰ λουσιμένα,
ραίνω καὶ τοὺς γεννήτορας, τὸν Γιάννη καὶ τὴν Σόνια,
ποῦ τέτοια τσοῦπα 'γέννησαν, κι' ἄς ζήσουν χίλια χρόνια
'Ἄλλ' ἀπὸ τόσους ραντισμοὺς καιρὸς νὰ ξεποστᾶσω
καὶ τώρα τρέξετε γαμπροὶ νὰ πάρετε τὴν Τάσσω.

Καὶ καμπόδοις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Χαμουδοπούλου τοῦ Μηνᾶ ἐξαίρετον βιβλίον,
'Εγκυκλίον Χριστιανῶν, πρὸς χρῆσιν τῶν Σχολείων,
κατ' ἐγκρίσιν καὶ σύστασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου,
διδάσκον τοὺς Χριστιανούς μὲ διδάχας ἀγίας
πῶς νὰ μὴν ἀγκιλώνωνται 'στὴν ἄκανθαν τοῦ ρόδου,
ἐν ἄλλοις λόγοις πονηρὰς νὰ φεύγουν συεργείας.

Θαυμαστὸν Ζυθοπωλεῖον ἐν τῇ Κωνσταντινουπόλει
τοῦ Κλεάνθους Δημοπούλου, ποῦ τὸ ξέρουν ὅλαις κι' ὅλοις
'Αθηνῶν προϊόντων ἐκλεκτῶν Ἀνατολῆς
καὶ μεζέδες ξακουσμένοι, ποῦ ντουναῖς τὸν νοῦ του γὰρ
καὶ μιὰ μύρα πούναι τρέλλα καὶ καθέναν ντερτιλῆς
μ' ἓνα δρόμ' ποτήρια μόνον τοῦ διχθόλου κέφι κάνει.
Κι' ἡ διεύθυνσις ; θὰ πῇτε... νὰ λοιπὸν μὲ μιὰ πενιχά...
Πέραν, δρόμος τοῦ Θεάτου, ἀριθμὸς δεκαεπτά.